

Forfatter: Knudsen-Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Folk

Citation: Knudsen-Hjortø, Knud: "Folk", i Knudsen-Hjortø, Knud: *Folk*, 1903, s. 241.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_03-shoot-idm140364983268256/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Folk

Trods alle disse tvivlsmaal holdt hun ikke ret længe stand mod pastor Madsen, for han skænkede hende den gave, hun måske længtes mest efter af alle: lov til udtale sig, til at tale sig ud. Men det var langt og indviklet, for hendes spekulasjoner grenede sig, ad utallige jamen'er, ud på så mange biveje, at hun til sidst selv blev siddende i nettet og ikke længere erindrede, hvilke forskellige meningsstadier hun allerede havde gennemilet. Der var nok andre, der kendte fru Laursen — det kunde man ikke blive fri for — men pastor Madsen fik alt, hvad der var i hende, så vidt hun vidste i hvert fald. Når der endelig var en, der vilde høre på hende, skulde han så ikke ha alling!

Da så omsider det groveste var overstået, og pastor Madsen sad med et uhyre materiale til menneskekundskab for sig, da faldt det ham ganske vist ikke ind at tæse og karte fru Laursens tankeblår, nej. Han gjorde et løseligt overslag over det foreliggende kaos og tænkte ved sig selv: Godt. Nogen synderlig klar forstand er her ikke til stede, men des mere trang og anelser og al det uklare, der indenfra driver et menneske af sted, han ved ikke hvorhen. Men jeg ved hvorhen.

Næste gang han kom, gjorde han hende opmærksom på, hvordan hun var en søgende sjæl, der med al sin grublen kun arbejdede sig ud i en stedse voksende uklarhed og tvivl. Det hade hun også nok selv haft en anelse om, hvis uklarhed ellers mægter at forstå sig selv. Men dersom hun ikke vilde ud i fortvivlelsens yderste mørke, så var der kun een endegyldig slutning på hendes spekulationen, nemlig den treenige Gud. Begreb hun, at hun aldrig var nået til en forståelse af det, hun grublede over? — Det gjorde hun. — Så var det udmærket; her skulde hun heller ikke forstå, men tro. Kunde det nu gå op for hende, at det, der klarede alle spørgsmål, det var Gud? I hendes forhold til sin mand, til sine børn,

til andre mennesker hade der altid været noget i vejen, ikke sandt? Jo. Hun hade ikke haft Gud med, det var sagen. Hvor Gud var med, der var alting fuldkomment. Nu kunde hun tænke over det.

Og fru Laursen tænkte. Hun forstod, at det var det allerbedste, om hun således kunde ta Gud med til at hjælpe på alle dårlige forhold. Alting blev så straks fuldkomment. Folk vilde være venlige og deltagende, fru Lind vilde ikke være højtidelig, konsulinden ikke så rædsom påståelig, faer vilde blie kærlig og god, rose og opmuntre hende, børnene vilde blie kærlige — —

Ja men — — —

Skulde de så ikke først omvendes allesammen? De var jo nok troende, naturligvis — fru Laursen kendte ingen, der var ligefrem vantro — men at de vilde ta Gud med på den måde, som pastor Madsen mente, nej, det troede hun nu ikke. Og kunde det så hjælpe noget, når hun var alene om det?

Ud fra denne tvivl grenede der sig mange andre, og pastor Madsen fik et helt træ af sammenvoksede spørgsmål, der nu skulde fældes; det hade suget kraften af hendes store forhåbninger.

»Jeg er vist heller ikke anlagt for at være missjonsk; jeg tror bedre, jeg kunde blie troende sådan — ligesom man var i gamle dage,« mente hun. Men så kom hun i tanke om byens egen præst, der jo var en forfærdelig rar mand, naturligvis, men han vilde ikke høre på hende i limevis, han vilde rimeligvis bare omvende hende i al korthed, og dermed færdig. Næ, hun blev vel nok nødt til at gå over til missjonen alligevel.

Hun var derfor ret modtagelig for pastor Madsens modforestillinger:

Ja, det kunde jo gjerne være, at hun blev en ensom kvinde midt i en kreds af vantro. (Ja, det var netop en ensom kvinde, hun var.) Men også en sådan fik af Gud